

El regal de Nadal

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Estudi Nimau.
Il·lustració infantil i juvenil.

Si algú li preguntés a la iaia Conxita quin era el millor regal de Nadal, no ho dubtaria ni un segon. El millor regal era el que li havia fet el Pep, el seu nét; i no el canviaria per res del món.

A la iaia Conxita els nadals li agradaven molt. Li agradaven tant, que a mitjans de novembre ja començava a guarnir la casa impacient. En un racó hi posava un arbre, en un altre un xic de vesc, més enllà el pessebre, sobre les estanteries unes branques de grèvol, i penjant d'alguna porta, unes garlandes i un calendari d'advent. Fins i tot a l'entrada hi posava una caseta de llum, que feia molt de goig quan venien les visites.

El problema és que de visites en venien més aviat poques, per no dir cap. I és que en realitat, a la iaia Conxita, no la venia a veure mai ningú.

La Conxita vivia sola, s'aixecava sola, es vestia sola, esmorzava sola i sola sortia de casa per anar a comprar al mercat. Després tornava a casa sola, dinava sola, i ben soleta s'estava tota la tarda a casa, tot mirant la tele, llegint un llibre o escoltant la ràdio asseguda al sofà. I així gairebé tots els dies de l'any. Però tots no, és clar.

Per sort, el dia de Nadal tota la família la venia a veure i ella se sentia la dona més feliç del món. Aquell dia la casa s'omplia de fills, filles, joves, gendres i néts que s'escampaven pel menjador i s'asseien al voltant d'una taula que ella allargava amb quatre fustes i uns cavallets que li havia deixat el veí del segon.

Aleshores tot eren riures i alegria. Aquell dia no li calia ni tele, ni ràdio, ni cap llibre per fer-li companyia. Aquell dia no se sentia sola, però quan arribava el vespre i tots havien de marxar, la iaia Conxita tornava a sentir-se tan sola com abans.

—Iaia, què els hi has demanat als reis? —li va preguntar el Pep a cau d'orella abans de sortir.

—Jo als reis els demano sempre el mateix—va respondre la iaia Conxita.

—I què és?—va preguntar el Pep curiós.

—Que torneu ben aviat, per poder passar un altre dia amb vosaltres—va dir la dona amb un somriure dolç. Però aleshores el Pep va sentir com el pare li estirava la mà perquè tenia pressa a treure el cotxe, i es va afanyar a fer un petó a l'àvia per acomiadar-se.

Més tard, quan el Pep era a casa sopant les croquetes tan bones que l'àvia els havia donat, va adonar-se que no podia deixar de pensar en aquell desig tan estrany.

—Pare, com és que l'àvia demana als reis unes coses tan rares?— va preguntar el Pep. — Els reis estan per portar cotxes teledirigits, naus espacials, nines de colors o firetes; però si el que l'àvia vol és que l'anem a veure, bé ens ho pot demanar a nosaltres, oi?

Però just en aquell moment, el pare estava escoltant una notícia interessantíssima d'aquelles que explicaven a la tele, i es va descuidar de contestar.

El Pep va seguir sopant, els dies van anar passant i la iaia Conxita va continuar tan sola com sempre. Però el nadal encara lluïa i a ella li agradava sortir al balcó per veure els llums de colors que il·luminaven els carrers.

També li agradava sentir el disc de nades que posava el veí del quart i fins i tot es va animar a comprar-se una barreta de torró al mercat.

Però les nits es feien cada cop més llargues i a ella li hauria agradat tant que algú veiés la caseta de llum que tenia al rebedor. Per això es va donar un bon ensurt quan va sentir el timbre de la porta. Qui deu ser? Va pensar. I no podia ser més feliç quan va obrir i va veure al petit Pep que venia tot nerviós.

—Àvia, corre, afanya't. Has de canviar la carta dels reis i portar-la al patge.

—Canviar-la? Per què? — Va preguntar la dona que no ho acabava d'entendre.

—Perquè als reis els has de demanar alguna cosa que es pugui embolicar i que no ocupi gaire lloc. —Va aclarir el Pep—. En canvi a mi, sí que pots demanar-me que et vingui a veure.

La iaia Conxita no s'ho podia creure. Va abraçar al seu nét emocionada i el primer que se li va ocórrer va ser donar-li un trosset de torró.

—I què els puc demanar, jo ara, als reis? —va pensar l'àvia—Si et tinc a tu, ja no em cal res més.

—Potser una butaca nova. —va dir el Pep que havia donat un cop d'ull ràpid per la casa—Si he de venir sovint, en aquesta que tens no hi cabrem els dos.

I aleshores l'àvia va esclatar a riure, i va córrer a agafar la seva carta de sobre la tauleta de nit. Va escriure ràpid el que volia però abans de ficar-la al sobre, va pensar que encara havia d'afegir-hi una paraula.

“Gràcies”, va posar. I després va doblegar-la, va guardar-la i va abrigar-se per sortir de la mà del seu nét a portar la carta al patge.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

